

PAPA FRANJO

Naš život ne završava pred kamenom jednoga groba

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 1. travnja 2015.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Sutra je Veliki četvrtak. U popodnevnim satima, misom "Večere Gospodnje", započet će Vazmeno trodnevlje Kristove muke, smrti i uskrsnuća, koje je vrhunac cijele liturgijske godine i ujedno vrhunac našeg kršćanskog života.

Trodnevlje započinje spomenom Posljednje večere. Isus, uoči svoje muke, prinio je Ocu svoje tijelo i krv pod prilikama kruha i vina i, dok ih daje apostolima za hranu, zapovijeda im da to trajno čine njemu u spomen. Evanđelje koje se čita na tome slavlju, podsjećajući na pranje nogu, izražava isto značenje euharistije u drugoj perspektivi. Isus - poput sluga - pere noge Šimunu Petru i ostaloj jedanaestorici učenika (usp. Iv 13, 4-5). Tom proročkom gestom on izražava smisao svoga života i svoje muke, kao služenje Bogu i braći: "Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge" (Mk 10, 45).

Isto to se dogodilo na našem krštenju, kada nas je Božja milost očistila od grijeha i kada smo se zaodjenuli Kristom (usp. Kol 3, 10). To se događa svaki put kad se spominjemo Gospodina u Euharistiji: ulazimo u zajedništvo s Kristom Slugom poslušni njegovoj zapovijedi da ljubimo jedni druge kao što je On nas ljubio (usp. Iv 13, 34; 15, 12). Ako pristupamo pričesti a da nismo iskreno raspoloživi prati

noge jedni drugima, mi ne prepoznavamo Gospodinovo tijelo. To je služenje Isusa koji nam daje samoga sebe, u potpunosti.

Zatim, sljedeći dan, u bogoslužju Velikog petka razmišljamo o otajstvu Kristove smrti i klanjamo se križu. U posljednjim trenucima života, prije nego će predati duh Ocu, Isus je rekao: "Dovršeno je!" (Iv 19, 30). Što znače te riječi, to što je Isus rekao: "Dovršeno je!"" To znači da je djelo spasenja dovršeno, da sva Pisma nalaze svoje ispunjenje u ljubavi Krista, žrtvovanog Jaganjca. Isus je, svojom žrtvom, pretvorio najveću nepravdu u najveću ljubav.

Kroz stoljećâ bilo je muškaraca i žena koji su svjedočanstvom svoga života odražavali zraku te savršene, pune, netaknute ljubavi. Drago mi je podsjetiti na junačkog svjedoka našeg vremena don Andrea Santora, svećenika Rimske biskupije i misionara u Turskoj. Nekoliko dana prije nego je ubijen u Trabzonu, napisao je: "Ovdje sam zato da živim među ovim ljudima i omogućim Isusu da to čini posuđujući mu svoje tijelo... Postajemo sposobni za spasenje samo prinošenjem svog vlastitog tijela. Zlo svijeta valja nositi i bol treba dijeliti, upijajući ga u vlastito tijelo sve do kraja, kao što je Isus učinio "(A. Polselli, Don Andrea Santoro, naslijede, Città Nuova, Rim 2008., str. 31).

Ovaj primjer čovjeka našeg vremena, i mnogih drugih, podupire nas u prinošenju našeg života kao dara ljubavi prema braći, po uzoru na Isusa. I danas postoje mnogi muškarci i žene, pravi mučenici koji prinose vlastiti život s Isusom da ispovjede svoju vjeru, samo zbog tog razloga. To je služba, služba kršćanskog svjedočenja sve do krvi, služba koju nam je učinio Krist: on nas je otkupio sve do kraja. I to je značenje tih riječi "Dovršeno je!" Kako bi bilo lijepo da svi mi, na kraju svoga života, s našim pogreškama, našim grijesima, pa i našim dobrim djelima, našom ljubavlju prema bližnjemu, možemo poput Isusa reći Ocu: "Dovršeno je!"; ne na savršen način kako je on rekao, već da možemo reći: "Gospodine, učinio sam sve što sam mogao učiniti. Dovršeno je!". Klanjajući se križu, promatrajući Isusa, mislimo na ljubav, služenje, svoj život, na kršćanske mučenike, a bit će dobro i da mislimo na kraj života. Nitko od nas ne zna kada će se to dogoditi, ali možemo tražiti milost da možemo reći: "Oče, učinio sam sve ono što sam mogao. Dovršeno je!".

Velika subota je dan kada Crkva razmatra Kristov "počinak" u grobu nakon pobjedonosne borbe na križu. Na Veliku subotu Crkva se, još jednom, poistovjećuje s Marijom: sva njezina vjera sabrana je u njoj, prvoj i savršenoj učenici, prvoj i savršenoj vjernici. U tami koja obavija stvoreni svijet, ona je ostala sama da drži upaljenim

plamen vjere, nadajući se protiv svake nade (usp. Rim 4, 18) u Isusovo uskrsnuće.

Na velikom Vazmenom bdjenju, u kojem će ponovno odjeknuti Aleluja, slavimo Krista uskrslog, središte i svrhu svemira i povijesti; bdijemo puni nade u očekivanju njegova ponovnog dolaska, kada će Uskrs imati svoje puno objavljenje.

Katkad nam se čini kao da tama noći prodiru u dušu; ponekad mislimo, "sad se više ništa ne može učiniti", i srce više ne nalazi snage za ljubav... Ali u toj tami Krist pali vatru Božje ljubavi: bljesak svjetla razbija tamu i najavljuje novi početak, nešto započinje u najdubljoj tami. Znamo da je noć najveća, najtamnija neposredno prije svanuća. No, upravo u toj tami Krist pobjeđuje i pali vatru ljubavi. Kamen patnje je odvaljen ostavljajući prostora za nadu. To je veliko otajstvo Uskrsa! U toj svetoj noći, Crkva nam daje svjetlo Uskrsloga, jer u nama više nema žaljenja onoga koji kaže "sad se više...", već nada onoga koji se otvara sadašnjosti punoj budućnosti: Krist je pobijedio smrt, i mi zajedno s njim. Naš život ne završava pred kamenom jednoga groba, naš život ide dalje s nadom u Krista koji je uskrsnuo upravo iz toga groba. Kao kršćani pozvani smo biti jutarnja straža, koja zna razabrati znakove Uskrsloga, kao što su to učinile žene i učenici koji su pohrlili na grob u zoru prvoga dana u tjednu.

Draga braćo i sestre, u ovim danima vazmenog trodnevlja ne ograničavajmo se samo na to da se spominjemo Gospodina, već uđimo u to otajstvo, usvojimo njegove osjećaje, njegove stavove, kao što nas poziva to činiti apostol Pavao: "Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu" (Fil 2, 5). Tada će nam biti "sretan Uskrs"!